

Titel: Kapitel II.

Citation: "Kapitel II.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e33963.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel II.

Om Forandringer i Anklagen eller i de om Henvisning og Hovedforhandlingens Forberedelse truffne Bestemmelser.

Det ved Anklagen og de dertil sig sluttende Bestemmelser vundne Grundlag for Hovedforhandlingen kan ikke ubetinget være uforanderligt; men Betingelserne og Formerne for en Forandring kræve særegne Regler. At fastsætte disse er Opgaven for nærværende Kapitel. Hvad først angår Forandringer i Anklagen, hvilte Reglen i § 267 på den Forudsætning, at en Domfældelse ordentligvis ikke kan gå udenfor den ved Anklagen dragne Grænse, se nærmere herom §§ 308 — 309 og hvad derved

bemærkes. Herefter bliver det et vigtigt Spørgsmål, hvorvidt Forandringer i den en Gang rejste Anklage kunne tilstedes. Bortset fra det Tilfælde, hvor Forandringen ingen Betydning har for Forsvaret, og hvor den derfor, om end formelt korrekt, ifølge Reglerne i § 309 ikke er nødvendig, må det nu i den Sigtedes Interesse fastholdes, at der må forregne Grunde til at hjemle den. Reglen må Være, at Anklageren skal indrette sin Anklage med fornøden Omsigt, så at det, der ikke er optaget i Anklagen, må gjælde som frafaldet. Det vilde ellers stå i Anklagerens Magt ved idelige Forandringer at forhale Afgjørelsen, idet Sagens nye Grundlag måtte kræve ny Forberedelse, se §§ 267 og 274; men en sådan Forhaling i det Ubestemte skal den Sigtede ikke Være udsat for. Forandringer kunne derfor kun tilstedes, dels når de komme frem på et Tidspunkt, hvor de ikke ville forårsage Forhaling af Sagen (f. Ex. når Hovedforhandlingen alligevel ikke kan finde Sted for Udløbet af den Tid, den nye Forberedelse vil kræve, eller endog på Grund af den Sigtedes Flugt, flet ikke kan berammes), se § 267 Nr. 1, dels når sådanne Omstændigheder foreligge, som vilde begrunde Gjenopsagelse af en Straffesag, i hvilken forfølgning er frafalden, se § 267 Nr. 2, jfr. § 422. De formelle Regler i §§ 268—269 om Forandringer i Anklagen ere i Overensstemmelse med Principerne i det forrige Kapitel. Forandringen kan tænkes bragt frem og afgjort under Hovedforhandlingen eller udenfor denne; for det sidste Tilfælde bliver i formel Henseende flere Regler fra det foregående Kapitel at overføre, se § 276. Da Anklagen ikke kan rejses, forend Anklageren antager sig tilstrækkelig forberedt, kan der, efter at Anklagen er rejst, kun være spørgsmål om på hans Begjæring at henvise Sagen til Forundersøgelse, når der er Grund til at antage, at nye Data ville komme frem, fom efter Bestemmelsen under Nr. 2 ville hjemle Forandring; men under denne Forudsætning må det også være muligt at få Sagerne rykket tilbage i dette forberedende Stadium, se herom § 269.

Beslutningen om Sagens Henvisning til Hovedforhandling har ikke bindende Virkning

for Hovedforhandlingen som retskraftig Afgjørelse, end ikke med Hensyn til de nægtelses« grunde, der nævnes i § 251, for såvidt ikke det Modsætte særlig er bestemt, se § 304, jfr. §§ 13 og 68. Derimod kræver Forholdets Natur, at selve Henvisningsbeslutningen ikke kan gjøres om, medmindre noget Nyt er fremkommet, og selv under denne Forudsætning kun, når Sagens Stilling ikke er den, at Målet nu ligeså godt og mere fuldstændigt kan nåes ved Afvisnings- eller Frisindelsesdom under Hovedforhandlingen. Ere disse Betingelser derimod tilstede, må Henvisningsbeflutningen kunne tages tilbage (Kjendelse, der harver Sagen) og det af de samme Grunde, som vilde have medført nægtelse af Henvisningen, idet der selvfølgelig ikke er Grund til at optage sådanne Indskrænkninger, som §§ 13 og 68 have optaget for selve Hovedforhandlingen; se §270 1ste St., jfr. herved § 199 Nr. 3. I Overensstemmelse hermed er fremdeles § 270, 2det Stykke, samt § 271. Hvad den sidst, nævnte Paragraf angår. bemærkes blot, at nødvendigheden af Henvisning til Forunder« søgelse for Forsvarets Skyld selvfølgelig også kan vise sig under Hovedforhandlingen, at den her må kunne besluttes i Embeds medfør og at der ikke særlig kan kræves „nye Grunde" da Alt, hvad der fremkommer under Hovedforhandlingen, for såvidt er nyt, som det fores frem efter Umiddelbarhedsprincipets Fordringer og derved kan fremkalde en Overbevisning hos Retten, som de samme Momenter ikke i skriftlig Forelæggelse formåede.

Ved § 272, der iøvrigt ikke trænger til Forklaring, jævnføres §§ 72—74.

Det ligger i Forholdets Natur, at om ubetinget Udelukkelse af Beviser, fordi de ikke ere angivne på de forskjellige førtegnelser (Anklagerens, den Sigtedes, Rettens), kan der i Straffesager ikke være spørgsmål. Navnlig er det ^ indlysende, at den Beføjelse, Retten (udenfor Hovedforhandlingen Formanden efter Reglerne i § 256 Nr. 3) har til i Embeds Med. for at lade yderligere Beviser, deriblandt også Vidner, hvis Indkaldelse tidligere er nægtet, fremføre, må kunne udøves, sålænge Sagens processuelle Stilling tilsteder det, se § 273. 2det Stykke. Den kan ikke i den Henseende

Være bunden ved tidligere Beslutninger, Parternes Andragender eller Afkald, jfr. det tyske Udkast § 207. Hvad Parterne angår, må derimod tillige det Hensyn tages i Betragtning, at det såvidt mulig må forebygges, at de undlade i Tide at nævne Beviser, som de dog ere betænkte på at fremføre, for da senere pludselig at komme frem med dem, og således enten gjøre Regning på Modpartens Mangel på Forberedelse eller hidføre Sagens Forhaling, når Udsættelse bliver nødvendig (jfr. § 300). Det går nu vel ikke an at forebygge dette derved, at yderligere Beviser afskjæres; men der kan virkes derimod, idet nye Bevisers Fremførelse får Karakteren af noget Extraordinært, der udenfor forregne Tilfælde — selv om det er godvillig mødende Vidner — kræver Samtykke af Retten, ved hvilket det almindelige Hensyn til, om Noget kan ventes oplyst derved, selvfølgelig bliver at tage. Der må da i ethvert Tilfælde gjøres Rede for Grunden til, at Beviserne ikke for ere komne frem, og dette vil faktisk i høj Grad forhindre hin upasfende Fremgangsmåde, foruden at der kan blive spørgsmål om særeget Ansvar, se det 9de Afsnit. § 273 skjelner derfor mellem de Tilfælde, hvor de yderligere Bevisers Fremførelse ingen særegen Hjemmel kræver, (når Anmeldelsen sker så betimelig, at Modparten kan få Tid til behørig Forberedelse uden Udsættelse af Sagen, når Modparten samtykker, når Beviserne ere ny opdagede, eller når senere af Modparten anmeldte Beviser have foranlediget det), og andre Tilfælde, hvor der, selv om Bevisernes Fremskaffelse iøvrigt ikke kræver Rettens Medvirkning, fordres Andragende til Retten og dennes Tilladelse, se § 273 1ste Stykke, jfr. § 293.

Udsættelser af den berammede Hovedforhandling for Forhandlingens Begyndelse (se § 274) kunne af forskellige Grunde blive nødvendige, og have ikke få store Betænkeligheder som Udsættelser senere, jfr. herom § 286. iøvrigt kan Forandring i Berammelsen også tænkes i modsat Retning, se § 275.

Reglerne i § 273 behøve ikke nærmere Forklaring. Det Første Punktum angår kun Afgjørelser udenfor Hovedforhandlingen (altså for dennes Begyndelse eller medens den er

udsat); med Hensyn til Afgjørelser, som sinde Sted under Hovedforhandlingen, blive de på« gjældende Bestemmelser enten uanvendelige eller overflødige som følge af de for denne gjældende Regler.